

ALI NOVAK

GÖNÜLÇELENLER

Çeviren
Şebnem Yaşar Kıp

*Wattpad'e, hem okurlarıma
hem de perde arkasındaki insanlara.
Onlar sarsılmaz sevgi ve destekleriyle
hayallerimi gerçek kıldılar.*

1. BÖLÜM

Cara, *People*'in son sayısına İncil'miş gibi sımsıkı yapışmıştı.

"Eğer bana dergi getirmiyor olsaydın," dedi, "burada tıklı kalmaktan çıldırırdım."

"Kalan son nüsha için çocuklu bir kadınla kavga etmek zorunda kaldım," dedim. Ve ciddiydim. Okunacak yeni bir şeyler hem yatan hastalar hem de yanlarında kalan aileleri için çok kıymetliydi.

Cara beni duymadı. Günlük ünlü dedikoduları dozunu alma hevesiyle çoktan derginin yırtarcasına açtığı sayfalarına dalmıştı. Onun yanında Drew odadaki tek koltuğa kamp kurmuş, telefonuna bakıyordu. Yüzünün asıklığına bakılırsa ya dün geceki beyzbol maçıyla ilgili bir şeyler okuyordu ya da gidip gelen Wi-Fi'nin ne kadar sinir bozucu olduğunu keşfediyordu.

Hastanedeki sıradan bir günün aksine, bugün ziyaret saatlerinde gerçekten meşgul olacak bir şeylerim vardı. Cara'nın yatağına bir sandalye yanaştırdıktan sonra, yeni Canon'umla çektiğim fotoğraflar arasında gezinmeye başladım. Ailem makineyi erken bir doğum günü hediyesi olarak almıştı ve ben de bu sabah Minneapolis Heykel Bahçesi'nde test etmiştim.

"Tanrım, şu adam daha mükemmel olabilir mi?"

Başımı kaldırıp baktım. Cara, derginin, en sevdiği müzik grubu Gönülçelenler'den bir adamla röportaj yapılmış olan sayfasını açmıştı. Manşette, "Kötü Çocuk Gönülleri Çelmeyle Devam

Ediyor” yazıyordu. Hemen altında tırnak içinde bir alıntı vardı: “Bir kız arkadaş aramıyorum. Bekâr olmak çok eğlenceli.” Ona baktığımda Cara’nın yüzünde acaba sayfayı mı yalayacak diye düşünmeme neden olan bir ifade vardı – gözler arzulu, dudaklar yarı aralık. Bir süre yalayacak mı diye bekledim ama o yalnızca iç çekti. En sevdiği ünlüye övgüler yağdırması için ona ufak bir neden vermemi ima eden türden bir iç çekiş.

“Owen bilmemne mi?” dedim kibarlık etmek için ama dikkatimi çoktan fotoğraf makineme vermiştim bile.

“Oliver Perry,” dedi hatamı düzelterek. Bana gözlerini devirdiğini anlamak için ona bakmama gerek yoktu. Gruptan hoşlanmadığımı birkaç kez dile getirmiş olsam da, her seferinde bütün evi onların müziğiyle doldurmuştu. Gönülçelenler’i üyelerin isimlerini öğrenecek kadar bile umursamıyordum; popülerlikleri yükselişe geçtiği hızla düşecek şu oğlan gruplarından biriydi işte. “Yemin ederim bir ergenin bedenine sıkışmış kırk dört yaşında biri falansın sen.”

“Neden?” diye sordum. “Bir oğlan grubunun üyelerinin adını bilmiyorum diye mi?”

Kollarını kavuşturup bana baktı. Belli ki çizgiyi aşmıştım. “Onlar oğlan grubu değil. Punk.”

Gönülçelenler’i sevmememin iki nedeni vardı. Birincisi ve en önemlisi, müziklerinin berbat olduğunu düşünmemdi ki bu aslında yeterli bir açıklama olmalıydı. Ama bir nedenim daha vardı: Olmadıkları bir şey olmak için o kadar uğraşıyorlardı ki aslında bir oğlan grubundan fazlası olmadıkları hâlde rockçıların etrafında dolaşıp duruyorlardı. Elbette enstrüman çalıyorlardı ama istedikleri kadar vintage grupların tişörtleriyle yırtık kotlar giysinler, sulandırılmış sözleri ve su götürmez bir şekilde pop kategorisine giren akılda kalıcı ritimlerini maskeleyemezlerdi. Hayranlarının dünyaya durmadan Gönülçelenler’in “gerçek” bir grup olduğunu hatırlatıp durmak zorunda kalması da tam tersini kanıtlıyordu.

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. “Misfits ve Ramones’dan ilham aldıklarını açıklamaları onları punk yapmaz.”

Cara başını hafifçe yana eğdi, kaşları iyice çatılmıştı. “Kimden?”
“Gördün mü?” Uzanıp dergiyi elime aldım. “Gerçek punk’ın ne olduğunu bile bilmiyorsun. Ve bu,” dedim sayfayı işaret ederek, “punk değil.”

“Senin o tuhaf yeraltı zımbırtılarını dinlemiyor olmam müzik konusunda seni benden daha kültürlü yapmaz,” diye yanıtladı.

“Cara,” dedim, burun kemerimi sıkarak. “Demek istediğim o değil.”

“Her neyse, Stella.” Cara, dergiyi yeniden kucağına yerleştirdi. Bakışlarını benden uzağa çevirerek omuzlarını indirdi. “Dürüst olmak gerekirse, onları sevmemen umurumda değil. Moralim bozuk çünkü konserlerine gitmek istiyordum.”

Gönülcülenler, geçen ay Minneapolis’te bir konser vermişti ve Cara çok gitmek istese de bilet almamaya karar vermişti. Aylardır bunun için para biriktirdiği düşünülürse zor bir karardı ama bence doğru olandı. Çünkü iş o noktaya geldiğinde, gitmeyi ne kadar istediğinin bir önemi yoktu. Bedeni, gidemeyeceğine dair tüm işaretleri veriyordu –mide bulantısı, kusma ve bitkinlik bunlardan yalnızca birkaçıydı– ve o da bunun farkındaydı. Cara’nın kanserinin bize öğrettiği en önemli derslerden biri, umutlu olunacak zamanlar ve gerçekçi olunacak zamanlar bulunduğuydü.

Cara’nın ilk kemoterapi seansının üzerinden iki hafta geçmişti. Tedavi döngüler hâlinde işliyordu – vücuduna sayısız ilacın pompalandığı üç haftanın ardından bir dinlenme dönemi ve sonra tüm sürecin yeniden başlaması. Sonra, düzenli kemoterapi bedenindeki tüm kötü hücreleri yok edince, Cara kötü hücrelerin ölü kalacağından emin olmak için yapılacak tek seferlik yüksek doz bir kemo ile bitkin düşecekti.

Bilim konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştım ama Cara’nın hastane ziyaretleri bana çok şey öğretmişti. Genellikle kemo dozları, tehditkâr yan etkileri nedeniyle küçük dozlara bölünürdü. Daha yüksek bir doz, kanseri yok edebilir ama aynı zamanda kemik iliğini de yok eder ki bunun yaşamsal öneme sahip olduğunu öğrenmiştim. Ama bazen, düzenli kemo yeterli değildir.

Cara için öyle oldu. Hastalığın iki kez nüksetmesinin ardından doktorları daha ciddi bir tedavi zamanının geldiğini düşündüler; böylece yüksek doz kemoterapi aldığında kök hücre ototransplantasyonuna ihtiyacı olacaktı. Ototransplantasyon da Cara'nın kendi kök hücrelerinin tedaviden önce kemik iliğinden alınmasını içeriyordu. Hücreler dondurulup kemo sırasında saklanmıştı ve kan nakliyle tekrar yerine konulacaktı. O olmadan iyileşmesi mümkün değildi.

Kendime engel olamayarak hafifçe iç çektim ve sözlerimi dikkatle seçtim. "Eminim ileride başka konserleri de olur," dedim ve zayıf bir tebessümle baktım. "İstersen belki ben bile seninle birine gelirim."

Cara bu sözlerime kıkırdadı. "Drew'un bir ponpon kız ekibine katılması daha olası." İsminin geçtiğini duyunca erkek kardeşimiz başını kaldırdı ve Cara'ya bir kaşını kaldırarak baktıktan sonra tekrar telefonuna döndü.

"Sadece bir öneriydi," diye ekledim ama bunu komik bulmasına sevinmiştim.

"Sen, bir Gönülçelenler konserinde?" dedi, benden ziyade kendine söyler gibi. "Tabii, evet."

İkimiz de sessiz kaldık. Etrafımızı yoğun bir sessizlik sardı. Öyle ki bu sessizliğin ağırlığını göğsümün üzerinde hissedebiliyordum ve ikimizin de keyifsiz şeyler düşündüğünü biliyordum. Hastanede geçirilen uzun günler böyle etkiler yapardı ve bir süre sonra kötü düşünceler, iyilerinden daha kolay gelirdi insanın aklına.

Kapının hafifçe çalınmasıyla şimdiki zamana döndüm. Cara'nın en sevdiği hemşire, Jillian içeri girdi. Onu görünce saate baktım ve zamanın ne kadar hızlı ilerlediğine şaşırdım.

"Stella, Drew," dedi ikimizi de selamlayarak. "Nasılısınız?"

"Her zamanki gibi," dedi Drew ayağa kalkıp vücudunu esnetirken. "Sen?"

"Gayet iyiyim, teşekkürler. Cara'yı kontrol etmeye geldim."

Sonra Cara'ya döndü, "Bir şeye ihtiyacın var mı, canım?" Ama Cara başını iki yana salladı.

"Bizi kovuyor musun?" diye sordum. Birazdan ziyaret saati sona erecekti ki bu da Cara'nın penisilin ve telaffuz bile edemediğim uzun bir listeyi dolduran diğer gece ilaçlarının zamanının geldiği anlamına geliyordu.

"Hayır," dedi Jillian. "Hâlâ zamanınız var ama kapanmadan önce kafeteryaya bir kaçamak yapmak istersiniz sanırım."

Yemek düşüncesi midemin guruldamasına neden oldu. Heykel bahçesinden doğruca hastaneye gelmiştim, yani kahvaltudan beri pek bir şey yememiştim. "Fena fikir değil." Fotoğraf makinesinin kayışını boynuma geçirip ayağa kalktım. "Yalnız görüşürüz, punk."

Öne eğilip onu öpmek istedim ama yapamadım.

Cara'da Non-Hodgkin lenfoma vardı. Vücudun bağışıklık sisteminin bir parçasını oluşturan lenfositlerden –beyaz kan hücrelerinden– kaynaklanan bir kanserdi. Normalde Non-Hodgkin olan kişiler ayakta tedavi edilirdi. Günlük olarak hastaneye gelir, tedavi alıp eve dönerlerdi ve Cara da hastalığının ilk iki döneminde ayakta tedavi görmüştü. Annem onu her gün hastaneye getirirdi ve damar yoluyla ilaçları verilirdi. Normalde bir saat civarı sürerdi ve bazen Drew'la ben de peşlerine takılır, bekleme odasında ödevlerimizi yapardık.

Fakat son zamanlarda Cara'nın apandisinde bazı komplikasyonlar oluşmuştu ve yok edilmesi gerekiyordu. Beyaz kan hücreleri çok düşük seviyede olduğundan doktorları enfeksiyon riskinden endişe ettiler ve şimdi de Cara'nın birkaç haftalığına hastanede kalması gerekiyordu. Onu ziyaret ettiğimizde ağızımıza maske takmak zorundaydık ve Cara'ya dokunamıyorduk çünkü onu hasta etme riskimiz vardı.

Evden uzak olmanın onun için zor olduğunu biliyordum ve onu sarılarak teselli edememek üzücüydü.

"Beni nerede bulacağınızı biliyorsunuz," deyip gözlerini devirdi.

“Benim yerime de dinlen, olur mu?” dedi Drew çıkarken. Arından bana döndü. “Hazır mısın? Acıktım.”

“Evet,” diye yanıtladım. “Ben de.” Son bir kez hızlıca vedalaştık ve sonra dışarı çıkıp kafeteryaya doğru ilerlemeye başladık.

“Sence bugün o karamelli pudinglerden var mıdır?” diye sordu Drew, tanıdık hastane koridorlarında ilerlerken.

“Ah, o şeylere bayılıyorum,” dedim. “Ama emin değilim. Bir süredir hiç görmedim.”

“Boktan.”

“Aynen,” dedim geçirdiğimiz günü düşünerek. “Gerçekten de boktan.”

Drew ve ben her gün, Cara’yla geçirdiğimiz süre boyunca gerçekleşen pozitif bir olaydan bahsederdik. Hastanelerle ilgili gerçek şu ki, buralar korku yuvasıdır. Eğer iyi şeyleri kendinize sürekli hatırlatmazsanız kötü düşünceler zihninize sızar ve kontrolü ele geçirir. Çünkü ailenizden biri kansere yakalanırsa hepiniz kanser olursunuz. Aynı türden olmayabilir ama içinizdeki her şeyi tüketene kadar sizi yiyip bitirecektir.

Bu gelenek Cara’ya ilk teşhis konulduğunda, yani biz lise birinci sınıftayken başladı. Kız kardeşimin hasta olduğunu ve onu kaybedebileceğimi, doktorlar ona teşhis koyana ve onu hastaneye kaldırıp kanserin yerini, büyüklüğünü ve evresini belirlemeye çalışana dek tam olarak anlamamıştım. Annem Drew’u ve beni, kız kardeşimizi görmemiz için hastaneye getirmişti ve her yerde hastalığın verdiği çöküşü farklı aşamalarda yaşayan, bazıları diğerlerinden çok daha ileri düzeyde olan çocuklar vardı.

Bu, korkuyu ilk hissettiğim ânı. Korku, tırnaklarını göğsüme geçirdiği gibi beni yerden kaldırıp, “O çocukları görüyor musun? Onlar gerçekten ölüyorlar,” dedi. Bu, beni endişelendirdi; eğer kardeşim buradaysa, o da bu çocuklardan biri miydi?

“Pozitif düşüncen ne?” diye sordum Drew’a, hastane otoparkının uzak bir yerinde duran eski Honda Civic’inin yanına vardık.

ğımızda. Drew anahtarlarını kurcalıyordu ve kapımın hâlâ kilitli olduğunu bilmeme rağmen kulpunu hızla çektim.

“Karamelli puding kâsesi,” dedi. Doğru anahtarı bulduğunda kilitler bir *klik* sesiyle açıldı. “O boktan şey çok lezzetliydi.”

“Puding kâsesi mi?” diye tekrar ettim arabaya binerken. “Pozitif düşünce bu mu?”

“Ya bu ya da Wi-Fi bağlantısının bugün yardımsever modunda olması.”

Emniyet kemerimi dolandığı yerden kurtarıp ileri çekebilmek için bir süre savaş verdim ama Drew o kadar tuhaf davranıyordu ki tekrar yerine uçmasına izin verdim. “Ciddi misin?” diye sordum gözlerimi ona dikerek. “Çünkü açıkçası şu an ayırt edemiyorum.”

“Bu ne demek oluyor?” dedi. “Puding kâseleri şakaya gelmez.”

Yavaşça ve kasıtlı bir şekilde gözlerimi kapayıp açtım. Bugüne kadar pozitif düşüncelerimiz hep anlamlı, bize güç veren cinsten olmuştu. Eğer günün tek kurtarıcısı pudingse başımız dertte demektir.

Drew gülmeye başladı ve ben omzuna hafif bir yumruk attım. “Hiç komik değil,” diye söylendim.

“Sadece dalga geçiyordum, Stella. Rahatla.”

“Üzgünüm,” dedim emniyet kemerime ikinci kez uzanırken. “Bugün Cara’yı ağlatmama çok az kalmıştı.”

“Neden üzgün olduğunu biliyorsun, değil mi?” diye sordu Drew. “Onların konserlerinden birine asla gidemeyeceğini düşünüyor.”

“Neden her zaman bu kadar karamsar olmak zorunda?”

Cara’nın her zaman keyifli olmasını beklemiyordum. Aslında Tanrı’ya, evrene veya ona bu boktan kaderi uygun gören her neyse ona kızmaya hakkı vardı. Ama ölümü kaçınılmazmış gibi konuşmasından nefret ediyordum: *Buradan asla çıkamayacağım, asla üniversiteye gidemeyeceğim, Gönülçelenler’in sahneye çıktığını asla göremeyeceğim.* Sanki hayatım üzerinde hiçbir kontrolüm yokmuş, her şey kaderin ellerine kalmış gibi hissettiriyordu.

“Hayır, öyle değil,” dedi Drew. “Görünüşe göre Gönülçelenler’in ayrıldığı hakkında söylentiler geziniyor. Üyeler arasında bir çeşit kopuş yaşanmış.”

“Ah! Pekâlâ, sürpriz olmadı bu,” dedim ama içten içe söylentilerin doğru olmamasını umuyordum. Grubu çok sevmediğim düşünülünce bu biraz şaşırtıcı olabilirdi fakat Cara’nın ve kaçınılmazlarının hatalı olduğunu kanıtlamak istiyordum. Gönülçelenler’in sahneye çıktığını görecekti çünkü o iyileşecekti.

Drew park noktasından son sürat ayrılmadan önce elini koltuğumun başlığına yerleştirerek arkamızda birilerinin olup olmadığını görmek için boynunu uzattı. Ziyaret saatleri resmî olarak bitmişti ve hastane personelinin bir kısmı evlerine döndüğü için park alanı çoğunlukla boştu. Çıkışa geldiğimizde Drew arabayı sol şeride sürdü ve sinyali yaktı. Bir dakika kadar orada durup trafikte bir boşluk oluşmasını beklerken ikimiz de konuşmadık.

Drew’un soruma yanıt vermediğini hatırlayınca sessizliği ilk bozan ben oldum. “Peki o zaman ne?” diye sordum.

“Ne, ne?”

“Senin pozitif düşüncen?”

“Ah, doğru,” dedi ve yaklaşan başka araba olmadığından emin olmak için yolu kontrol ederken başını sağa ve sola döndürdü. Gelen araba yoktu, o yüzden ayağını gaz pedalına hızla bastırıp yola fırladı. “Cara’nın doğum günü için aklıma bir fikir geldi.”

“Gerçekten mi?” diye sordum. Bütün dikkatimi Drew’a verdim. “Nedir? Söyle bana.”

Gelecek cuma sadece 4 Temmuz değil, aynı zamanda Cara’nın on sekizinci yaş günüydü. Aynı zamanda benim ve Drew’un da doğum günüydü; biz üçüzdük. Her yıl kimin en güzel hediyeyi alacağını görmek için yarışırız ve Cara normalde bizi yenerdi. Bu yıl Drew ve ben bir ekip oluşturup Cara’yı alt etmeye karar vermiştik ama şu âna kadar aklımıza kazanmamızı sağlayacak hiçbir şey gelmemiştir.

“Pekâlâ, o fotoğrafçının sanat galerisiyle ilgili nasıl durma-

dan konuştuğunu biliyorsun," dedi Drew, bana bakış atarak. "Şikago'da açılan hani?"

"Bianca Bridge'den mi bahsediyorsun?" Koltuğun ucuna kaydım. Cara'nın doğum günü hediyesinin benim en sevdiğim fotoğrafçıyla ne alakası olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu ama Drew ne planlıyorduyorsa, içimde iyi olacağına dair bir his vardı.

Bianca, benim ilham kaynağım ve hayatta olmak istediğim her şeydi. Modern dünyanın en ünlü fotoğrafçılarından biri olarak toplumun her kesiminden insanı içine alan şaşırtıcı sokak fotoğrafçılığıyla tanınırdı. Duvarıma ona ait bir sözü boyamıştım ve en iyi fotoğraflarım o sözün etrafına iliştilmişti: "Dünya, her yeni güne beraber etrafımızdaki her şeyi değiştirerek hızla dönüyor. Fotoğraflar, bizi bir ânın içinde sonsuza dek, muhteşem bir ebediyette saklayabilen bir hediyedir."

Biri bana fotoğrafçılığı neden bu kadar sevdiğimi ne zaman sorsa, sanki kendi kişisel mantramış gibi Bianca'nın o sözüyle cevap verirdim. Tek bir tuşa basarak zamana meydan okuma fikri beni büyülüyordu.

"Evet, o," dedi Drew, sarı ışığı yakalamak için hızı artırarak. "Ne tesadüf ki galerisi sadece birkaç blok ileride."

"Nereden birkaç blok ileride?" Drew beni meraklandırmak için açıklamasını kasıtlı olarak geciktiriyordu ve bu sinirlerimi bozuyordu. "Hadi ama!" Koltuğumda bir aşağı bir yukarı zıplıyordum. "Söyle!"

"Hiç sabrın yok." Başını iki yana salladı ama yüzünde bir gülümsemenin ışıltısı vardı. "Bu hafta sonu Gönülçelenler'in imza gününü yapacağı radyo istasyonundan birkaç blok ileride."

"Sen ciddi misin?"

Drew çenesini kaldırdı ve yüzünden hınzır bir gülümseme geçti. "Şey, Cara konsere gidemeyeceği için hayal kırıklığına kapılmıştı ve bu beni düşündürdü. Gönülçelenler'le ilgili onu mutlu edecek başka bir şey olmalıydı. O yüzden grubun etkinlik listesini araştırdım. Oraya gidip CD'lerinden birini imzalatabiliriz."

"Ve?"

“Ve senin Şu sanat Őeyini ziyaret edebiliriz.”

“Evet!” Bir sevinç çığlığı atarak yumruğumu havaya kaldırdım. “Cara bu yıl bizi alt edemeyecek.”

“Biliyorum,” dedi Drew ve omzunu hafifçe silkti. “TeŐekkür etmene gerek yok.”

Gözlerimi devirdim ama içten içe gülümsüyordum. Göğsümün içinde bir Şey kıpır kıpırdı.

Cara’nın kanseri nüksettiğinde bunun önceki iki seferden farklı olduğunu biliyordum. Midemde oluşan düğüm bana, bu tedavi başarılı olmazsa Cara’nın asla iyileŐemeyeceđini söylüyordu. Bu ağır duyguyu taşıması çok zordu, sanki yüreğime yüz kiloluk bir ağırlık bağlanmıştı.

Şimdi bile Cara’nın kanserini yok etmek için yapabileceğim hiçbir Şey olmadığını biliyordum. Fakat hastalık nüksettiğinden beri ilk defa o ağırlığın yavaşça kalktığını hissediyordum. Bu aptalcaydı çünkü imzalı bir CD ne yapabiliirdi ki? Fakat eğer Cara’nın moralini yükseltirse belki bir Őansı olabilirdi.

“Annemle babamın gitmemize izin vereceğini düşünüyor musun?” diye sordum yanağımın içini ısırırken. Eğer izin vermezlerse içimde yükselen umut sönecek ve beni öncekinden daha da umutsuz hissettirecekti.

Drew omuzlarını silkti. “Birlikte olacağız,” dedi. “İzin vermeleri için bir neden görmüyorum.”

“Tamam, güzel,” dedim, Drew’un verdiği yanıtı başımla onaylayarak. “Bunu gerçekten yapıyor muyuz? Şikago’ya gidiyor muyuz?”

“Evet,” dedi Drew. “Şikago’ya bir araba yolculuğu.”

2. BÖLÜM

Alnımı yolcu koltuğunun camına yasladım ve gözlerimi yanımdan geçen binaların üstünde gezdirdim. Drew'la ben bütün geceyi yolda geçirmiştik ve neyse ki sabah trafiği başlamadan Şikago'ya varmıştık. Hava hâlâ karanlıktı ama ufukta görünen soluk mor ışık güneşin doğacağını haber veriyordu. Otele giriş yapmak için saat oldukça erken olsa da kalacak bir yer bulmak için yolumuzu şehir merkezine çevirdik. Drew arabayı park edip bavullarımızı bırakacağımız bir yer bulmak istiyordu.

Kardeşime eşlik etmek için yol boyunca uyanık kaldığımdan herhangi bir şeye odaklanmayacak kadar yorgundum. Hemen biraz kafein almazsam gün geçmeyecekti. Gözkapaklarım düşünmeye başladığında yeşil bir levha dikkatimi çekti. Oturduğum koltukta dikiliverdim.

"Drew, dur! Bir Starbucks!"

Drew direksiyonu kazara sola savurarak koltuğunda zıpladı ve hafifçe diğer şeride kaydı. Sabahın beşinde yolları dolduran kalabalık bir trafik yoktu ama Drew'un yüzündeki dehşet ifadesini görebiliyordum.

"Kahretsin, Stella, bizi öldürebilirdin," dedi ve arabayı başarılı bir şekilde sağ şeride alırken titrek bir nefes salıverdi. "Korkudan elim ayağım titredi."

"Üzgünüm," dedim Drew caddenin yan tarafında bir park noktası bulurken. "Kahveler benden. Ne istersin?"

“Orta boy kahve. O krema saçmalığından istemez.”

Yüzümü buruşturdum. “Bu mide bulandırıcı,” dedim emniyet kemerimi açarken.

“Kahve böyle içilir,” dedi beklemek için tekrar koltuğuna yerleşirken.

Kendi kendime sırtarak arabadan indim ve dükkâna yöneldim. İçeri adım attığımda tepemde bir zil çınladı ve taze çekilmiş kahvenin kokusu beni karşıladı. Bankoda kabarık saçlı, orta yaşlı bir kadın çalışan vardı ve dükkândaki tek müşterinin siparişini alıyordu.

Sıramı beklerken önümdeki genç adamı inceledim. Uzun boyluydu, zayıftı ve benim yaşlarımda olmalıydı ama yüzünü pek iyi göremiyordum. Açık kahverengi dalgalı saçları berenin altından fırlamıştı ve üstüne oturan beyaz bir tişörtü, pahalı bir kot pantolonu ve gri renkte bir çift Vans ayakkabısı vardı: Basit ama sıktı. Ona ikinci kez bakmadan edemedim. Normalde iriyarı ve sakallı erkeklerden hoşlanırdım ama bu adamda ilgimi çeken bir şey vardı. Tarzı sanatçı olduğunu haykırıyordu ve bu hoşuma gitmişti.

“2,95 dolar tutuyor.” Cebinden cüzdanını çıkarıp kadına bir beşlik uzatmasını izledim. Kadın bozuk parayı geri verdikten sonra, “Hemen döneceğim. Soya sütünü dolaptan çıkarmam gerekiyor,” dedi.

“Sorun değil,” diye yanıtladı genç adam ve parasını cebine koydu.

Barista beni onunla baş başa bırakıp çalışanlara ait kapıdan geçerek gözden kayboldu. Genç adam baristanın dönmesini beklerken ellerini bankonun üstüne koydu ve bir şarkı ritmi tutturdum. Orada yalnız olmadığını göstermek için gırtlığımı temizlediğimde döndü ve sonunda arkasında durduğumu fark etti.

Bana hafifçe gülümsedi. Bu gülüş, bir çift gamzenin eşlik ettiği ağız dolusu bir gülüştü ve o anda tek yapabildiğim şey aptal gibi bakmak oldu. Ondaki bir şey beni çarpmıştı, hiç karşılaşmadığımız için bu kulağa komik gelse de, neredeyse onu bir yerlerden

tanıyor gibi hissediyordum. Alışkanlıktan fotoğraf makineme dokundum ve genç adamın tebessümü yok oldu. İkimiz de bir an için kıpırdamadık ama ardından yüzüne zoraki bir gülümseme oturttu, sanki bir şey söylememi bekliyordu.

Bakışlarının karşısında daha fazla duramayarak gözlerimi yukarıda asılı duran kocaman menüye çevirdim. Ne sipariş edeceğimi bildiğim hâlde menüdeki her şeyi kasıtlı olarak okudum. Buraya çalışacak bir eleman daha almalılardı. Genç adam hâlâ beni seyrediyordu ve onu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyordum.

“Pekâlâ,” dedi sonunda sessizliği bozarak. “Güzel bir fotoğraf makinesi. Sanırım fotoğraf çekmekle ilgileniyorsun?”

Sesini duyduğumda olduğum yerde sıçradım. Genç adam kollarını rahat bir duruşla göğsünün üzerinde kavuşturup bankoya yaslanmıştı. “Ah, teşekkürler,” diye yanıtladım. “Bu erken bir doğum günü hediyesi. Ve evet, fotoğrafla ilgileniyorum.”

“Ne tür fotoğraflar?”

“Portreler favorim,” dedim lens kapağımı kurcalayarak, bir açıp bir kapatıyordum. “Ama neredeyse her şeyin fotoğrafını çekerim.”

“Neden portreler?”

“Bianca Bridge’i duydun mu hiç?” Yüzümde beliren kocaman gülümsemeyi hissedebiliyordum ve onun cevap vermesini beklemedim. “O gelmiş geçmiş en iyi fotoğraf sanatçısı ve dünyanın her yerinden insanların inanılmaz fotoğraflarını çekiyor. Aslında ben onun fotoğraf galerisini ziyaret etmek için Şikago’dayım,” dedim.

“Hımm,” dedi başını yana eğerek. “Hiç duymadım.” Bankodan güç alarak kendini itti ve bana doğru bir adım attı. Boynundaki zincirin üstüne güneş ışığı vuruyordu ve zincirin ucundaki metal plaka parlıyordu. “Bir göz atmamın sakıncası var mı?” diye sordu fotoğraf makinemi işaret ederek.

Parmaklarım makinenin etrafını sıkıca sardı ve duraksadım. “Şey,” diye yanıtladım ne söyleyeceğimi bilmeyerek. Starbucks

çalışanı elinde bir bardak soya sütüyle bankonun arkasında belirdi ve gözlerimi yeniden genç adama çevirdiğimde sanki, “Yani?” diyecekmiş gibi bir kaşını kaldırmış, bana bakıyordu. Yavaşça başımla onayladım. Başka bir zaman olsa reddederdim ama bu adamda güven verici ve çekici bir şey vardı. Ayrıca o gülümsemeyi yeniden görmek istiyordum. Boynuma sarılı olan kayışı çıkarınca genç adam fotoğraf makinesini almak için uzandı. Bunu yaparken kolu benimkine değerek tenimi karıncalandırdı.

“Böyle mi?” dedi ve yakın çekimden bir fotoğrafımı çekti. Sırtmamak için kendimi zor tuttum. Makineyi tamamen yanlış tutuyordu ve ne yaptığına dair en ufak bir fikri olmadığı çok belliydi.

“Hayır,” dedim yardım etmek için uzanırken. “Muhtemelen odağı ayarlamak zorundasın. Bak, sana göstereyim.” Elimini üstüne koydum ve lensi nasıl hareket ettireceğini gösterdim. Elim hâlâ onunkinin üstüneyken bir an yüzüme baktı. Bu kadar yakından, uzun kirpiklerinin koyu mavi gözlerini çevrelediğini görebiliyordum ve midem düğüm düğüm oluyordu.

Fotoğraf makinesini yüzüne doğru kaldırdı. “Gülümse,” dedi ama başka tarafa döndüm ve saçlarımın yüzümü kapamasına izin verdim. “Ne? Fotoğrafçı kendi fotoğraflarının çekilmesinden hoşlanmıyor mu?” diye sordu bir başka fotoğraf için hamle yaparken.

“Pek değil,” diye yanıtladım ve makinemi geri aldım. Kayışı tekrar boynuma geçirerek makineyi tuttum ve kocaman bir nefes verdim. “Lensten bakan kişi olmayı daha çok tercih ediyorum,” dedim. Bir an genç adamın yüzüne odaklandıktan sonra sağıma dönüp baristayı iş başındayken çektim. Genç adam ekrandaki kareyi görebilsin diye fotoğraf makinesini ona doğru kaldırdım. “Onlara baktığını bilmedikleri zaman daha iyi oluyor. Bu şekilde gerçek olanı yakaluyorsun. En güzelleri gerçek olanlardır.”

“Baktığını biliyorlarsa?” Şimdi daha yakında duruyordu ve zorlukla duyulan bir tonda konuşmasına rağmen söylediği her kelimeyi duyudum.

Cesaretimi toplamak için derin bir nefes alarak içimden üç kadar saydım. Sonra bir adım geriledim ve lensi ona odakladım. Tereddütsüz bir bakışla eğildi ama aramızdaki makineyle genç adam daha az tehditkârdı. Sadece bir özne görüyordum. Portreleri incelemek için makineyi uzaklaştırmadan önce parmağım düğmeye üç kez bastı. Bunlar uzun süredir çektiğim en iyi karelerdi muhtemelen.

Sonunda ona cevap verdim. “Bunlar da güzel olabilir.”

Dudakları hafifçe kıvrılarak gülümsedi ama o cevap veremeden barista onun siparişini hazırlamıştı bile. “Pekâlâ, soya sütlü bir latte,” dedi kadın içeceği genç adama uzatarak. “Şeker kullanıyorsanız köşede bulabilirsiniz.”

“Teşekkürler,” dedi genç adam ama o tarafa hiç bakmadı. Uzanıp içeceği alırken gözleri hep benim üstümdeydi. Sonunda, üç uzun saniyenin ardından başını çevirdi ve şekerle karıştırıcıların olduğu tarafa doğru yöneldi.

“Beklettiğim için özür dilerim,” diye devam etti barista. “Sizin için ne yapabilirim?” Ağzım açık bir şekilde kadına baktım. Neden Starbucks’ta olduğumu bile unutmuştum. “Tatlım?” diyerek uyandırdı beni.

“Evet,” dedim bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırarak. “Şey, bir tane orta boy kahve ve bir tane büyük boy fındıklı macchiato alabilir miyim?”

“Başka bir şey?”

“Hayır, teşekkürler.”

Kadın kasanın üstündeki birkaç düğmeye bastı. “Pekâlâ, 8,98 dolar tutuyor.”

Çantamdan cüzdanımı çıkardım ve bir onluk aradım. “Şurada bir yerde bozukluğum olduğunu biliyorum...” Kendi kendime söyleniyordum. Arabaya dönmek zorunda kalmak istemiyordum çünkü bu çok utanç verici olurdu ama tek bulabildiğim kredi kartımdı, onu da sadece acil durumlarda kullanmak için iznim vardı.

“Bende var.” Genç adam bankoya bir yirmilik bıraktı ve göz kırptı. Bakışlarım genç adamla para arasında gidip geldi, bu sı-

rada parmaklarım el yordamıyla çantamı araştırırken kredi kartı elimden kaydı.

“Lanet olsun.” Kartı almak için aceleyle hamle yaptım ama genç adam çoktan eğilmiş, kartı yerden alıyordu. Tekrar doğrulduğunda elindeki kartı çevirdi, gözleri adımın üstündeydi.

“Al bakalım,” dedi kartı bana uzatırken.

“Şey, teşekkürler.”

“Seninle tanıştığıma memnun oldum, Stella Samuel.” Adımı söylerken ağzının kenarında ince bir gülümseme belirdi. “Galeride iyi eğlenceler.” Sonra arkasını döndü ve dükkândan çıktı. Olduğum yerde kaldım ve kapının arkasından kapanmasını izledim.

“İşte burada, canım. Bir orta boy kahve ve büyük boy fındıklı macchiato.” Kadın içecekleri tezgâhın diğer tarafından bana doğru itti. “Arkadaşın para üstünü bıraktı. Sen ister misin?”

“Sizde kalsın,” dedim kadına arkama bakmadan. Bardakları aldığım gibi genç adama adını sormak için aceleyle kapıya koştum ama kaldırıma vardığımda görünürlerde kimse yoktu.

“Neden bu kadar uzun sürdü?” diye şikâyet etti Drew sonunda koltuğuma oturduğumda.

“Ah, bilirsin işte. Soya sütü, fotoğraf makinesi,” diye mırıldadım. Aklım genç adamdaydı.

Drew aldığı yudumla beraber boğulacak gibi oldu. “Yeni fotoğraf makinenin üstüne soya sütü mü döktün?”

“Hı?” Dikkatimi yeniden Drew’a verdiğimde ne demek istediğini anlayabildim. “Ah, hayır. “Boş ver, bir şey yok.”

Kardeşim kısa bir süre beni izledikten sonra başını iki yana salladı. “O kafeini kafana dik. Buna ihtiyacın olduğunu düşünüyorum.”

★ ★ ★

“Olağanüstüydü!” diye haykırdım, Drew’la birlikte Bianca’nın galerisinden dışarı çıkarken.

Bu sabahın aksine, bedenimden imza gününün gerçekleşeceği

radio istasyonuna giden beş blokluk mesafeyi koşmaya yetecek kadar enerji fışkırıyordu.

“Ben öyle demezdim,” diye yanıtladı Drew.

“Ah, hadi ama,” dedim omzumu onunkine çarparak. “İlham verici değil miydi?”

“Çok değil,” diye yanıtladı. “Bütün sabahımızı bir duvarın üstündeki fotoğraflara bakarak geçirdik.”

Bu, aşına olduğum bir konuşmaydı. Geçmişte, Bianca’nın takıntı hâline getirdiğim yeni fotoğraflarını onlara gösterdiğim zamanlarda ailemin her ferdiyle bu tarz bir deneyimim olmuştu. Kimse gösterdiğim fotoğrafları takdir etmiyordu ve ben, onların ilgisizliklerine omuz silkip geçmeyi öğrenmiştim. Annem, belirli bir fotoğraf hakkında konuşurken böbürlenip arkasındaki bakış açısını anlatmaya çalıştığımda ortaya çıkan “sanatçı ukalalığı” için kız kardeşini, yani Dawn teyzemi suçluyordu.

Teyzem martinileri su gibi içen ve sanat eserlerini ancak etiketinde yeterince sıfır varsa satın alan o sosyete, Doğu Yakası hanımefendilerinden biriydi. Bir keresinde, ben on iki yaşındayken beni New York’ta bir sanat müzayedesine götürmüştü. Sanat eserlerinin arasında dolaşarak üç saat geçirmiştik ve Dawn, bana hangi tabloların kaliteli olduğunu, hangilerininse olmadığını öğretmişti; ne de olsa on iki yaşındaki hiçbir çocuğun bu yeteneği kazanmadan yakalanmaması gerekirdi. Elbette onun kalite tanımını benimkinden çok farklıydı. Onun sevdiği eserler konularına değil, sanatçısının kim olduğuna bağlıyken ben, galerinin arka tarafındaki siyah-beyaz fotoğrafları tercih ediyordum. Her fotoğrafta biri insan vardı ve hepsi beni bu insanların kim olduğunu ve ne düşündüklerini merak etmeye itiyordu.

“Ama bu fotoğrafların bir anlamı var,” dedim Drew’a bakmak için dönerek. Anlamayacağını biliyordum ama bu durum yine de beni, anlayacağını umut etmekten alıkoymuyordu. Sanat konusunda Dawn kadar veya annemin düşündüğü gibi ukala biri değildim; sadece fotoğrafa tutkundum. Ve annem bunun için tek bir şeyi suçlayabilirdi: Benim hiç sıradan olmayan lise deneyimim.

Cara ilk hastalandığında, annemiz Drew'la benim hayatımın olabildiğince normal devam etmesi için çabalamıştı. Fakat Cara'nın tedavisi uzun ve zahmetli bir süreçti, bu yüzden ona evden eğitim vermeye başladı. Her şey bu kadar ciddiye alınmazken üçümüz birbirimizden ayrı olmaktan hoşlanmıyorduk, bu yüzden Drew'la birlikte bize de evden eğitim vermesi için annemize yalvarmıştık. Bu şekilde hem Cara'yla birlikte olabilecek hem de hâlâ eğitim alabilecektik. Annemiz sonunda bizimle hemfikir oldu ve bir daha okula gitmedik.

Lisedeki son yılımıza kadar, üçüz oluşumuz hoşuma gidiyordu. Bizi başkalarından ayırıyordu ve diğer çocukların bizim havalı olduğumuzu düşünmelerine neden oluyordu. Bu, hayvanat bahçesinde herkesin görmek istediği tuhaf hayvanlar olmaya benziyordu ve birbirimizin düşüncelerini okuyor muyuz ya da birimizin canı acıdığına diğerleri de bunu hissedebiliyor mu gibi sorular alıyorduk. Bunları daima bir gösteriye dönüştürerek cevaplandırırdık. Drew kendini çimdiklerdi ve Cara'yla ben, onun çimdiklemediği yeri tutarak parmaklarını hissediyormuşuz gibi yüzümüzü buruştururduk.

Liseye kadar insanların beni sadece Samuel üçüzlerinden biri olarak tanıdıklarını fark etmemiştim. İlk günümdeki İngilizce dersinde yanımda oturan kız, sanki sadece üçlüden biri olarak tanınabilmişim gibi, "Sen Cara mısın yoksa diğer kız mı?" diye sormuştu. O an, kardeşlerimden sıyrılmam, kim olduğumu göstermem ve bağımsızlığımı kazanmam gerektiğine kadar vermiştim. Sorun, bunu nasıl yapacağımı bilmememdi.

İngilizce dersindeki kızı düşündüm. Burnuna, kendisini bir boğa gibi gösteren o korkunç halkalardan birini takmıştı ve rastalarını mora boyanmıştı. Böyle görünürken kimsenin onun kim olduğunu unutmayacağına bahse girebilirdim. Fakat ben, onun kadar cüretkâr değildim.

Kulaklarımı deldirmiş olmama rağmen burnuma halka takmak beni korkutuyordu. Bunun üstüne kestane rengi saçlarımı en sevdiğim renk olan maviye boyayıp rengini korumanın çok

yorucu olmasından korkuyordum. Sonunda kahküllerimde tek bir tutamı maviye boyayıp sol burun deliğime küçük, parlak bir halka taktırmaya karar vererek üçüzlerin Stella'sından, farklı bir birey olan Stella'ya doğru değişimime başladım.

Lise dönemi bu durumdan sıyrılıp kim olduğumu keşfetmem için bir şans olacaktı ve birinci sınıfın ilk birkaç ayı boyunca öyle de olmuştu. Babam gibi yapılı olan Drew futbol takımına kolayca girdi. Üçümüz arasında Cara daima daha dışa dönük olduğu için amigo takımına ve öğrenci yyllığı komitesine katılması mantıklıydı. Fakat normal şartlarda her şeyi birlikte yapmamıza rağmen ben, takıma girmeye çalışmamaya karar verdim.

Onun yerine, nefret ettiğim Öğrenci Konseyi'nden, yine nefret ettiğim Akademik Dekatlon'a kadar zaman ayırabileceğim hangi kulüp varsa ona kayıt yaptırdım. Sanat Kulübü hemen en sevdiğim kulüp oldu. Kulüpteki çocukların ilginç tiplerini sevmem bir yana hayal etmek, şekil vermek ve yaratmakla ilgili bir şey çok ilgimi çekiyordu.

O iki ay boyunca programımı o kadar sıkı tuttum ki artık kardeşlerimi çok az görüyordum; sanki artık hayatımda değillermiş gibiydi.

Fakat Cara'nın hastalanmasıyla birlikte, bireysel olgunlaşmalarımız çöktü ve yeniden üçüz olduk. Bazen bizimle kalan birkaç lise kırıntısında, kim olabileceğimize dair görüntüler gözümün önüne geliyordu. Cara en az üç dudak parlaticısı seçeneği olmadan hiçbir yere gitmezdi ve Drew her zaman bir şeyleri rekabete döndürmeye çalışırdı – ister bir *Scrabble* oyununda beni yenmek olsun, isterse kimin daha yüksek not alacağını görmek, onun için fark etmezdi.

Fotoğrafçılığa bu kadar sıkı tutunmamın sebebi de buydu. Bu, bana ait olması gerekirken asla olmamış bir zamandan kalan tek şeydi. Sanat kulübündeki arkadaşlarımdan biri bunu bana göstermişti ve doğuştan bir yeteneğim olmamasına rağmen o kadar keyif alıyordum ki kendimi geliştirmek için çaba sarf etmeye başladım. Diğer bütün gençler yeni şeyler deneyerek ve hatalar

yaparak lise yollarında tökezlerken ben evdeydim ve hep olduğum gibiydim, artık bu ne anlama geliyorsa; yine de en azından tamamen benim olan bir şeyim vardı.

Bianca'nın çalışmalarının neden bu kadar anlamlı olduğunu açıklamaya başlayamadan kaldırımın uzak bir noktasında müt-hiş bir kare yakaladım. "Ah, bak!" dedim ve bir fotoğraf çekmek için aceleyle oraya koştum.

"Stella," dedi Drew bana yetiştiğinde. "O bir yangın söndürme musluğu. Onlardan Minnesota'da da var."

"Evet ama güneşin ona nasıl vurduğuna baksana," dedim ve lensimi ayarladım.

Drew burnundan güldü. "Lütfen bana ışık ve gölgeler arasındaki zıtlıktaki birtakım simgesel anlamlardan veya onun gibi sainsal bir saçmalaktan bahsetme."

"Hayır," dedim ve daha yakından çekmek için çömeldim. "Sadece hoş olduğunu düşünüyorum."

"Ama o bir yangın söndürme musluğu," diye tekrar etti Drew, annemin kalıcı hâle gelmesinden korktuğu çizgiler altında kat kat belirirken.

Çektiğim on fotoğraftan en az bir tanesinin iyi olması gerektiğini düşünerek doğruldum ve Drew'u dürttüm. "Elbette ama bu çok *simgesel* bir yangın söndürme musluğu."

Bunu duyan Drew tartışmak için ağzını açtı ama aksine karar vererek başını iki yana salladı. "Hadi, usta fotoğrafçı," dedi. "İmzaya geç kalacağız." Drew arkasını döndü ve benden onu takip etmemi bekleyerek kaldırımda yürümeye devam etti.

"Pekâlâ, pekâlâ," diyerek güldüm ve onu yakalamak için hafifçe koşturdum. "Geliyorum."

★ ★ ★

Radyo istasyonuna yürümek sadece on dakikamızı aldı ama Drew haklıydı. Geç kalmıştık.

"Anlamıyorum," dedim uzun bir kuyruğun sonunda yerimizi aldığımızda. "İmzaya daha bir saat var."

Drew kollarını kavuşturarak bana bir bakış attı. “Gerçekten mi, Stella? Dünyaca ünlü bir müzik grubunu görmek için bekleyen bir sürü insanı görmek seni şaşırttı mı?”

“Tamam, belki hayır,” diye kabul ettim. “Muhtemelen daha erken gelmeliydik ama galeriden ayrılmak istemedim.”

“Biliyorum,” dedi Drew daha yumuşak bir ses tonuyla. “Umarım çok uzun sürmez.”

Kalabalığın yüzde doksan dokuzu kadınlardan oluşuyordu: Küçük kızlarıyla gelen birkaç anne de vardı ama genellikle çiçekli yazlık elbiseler veya şık bluzlar giyen genç kızlar görüyordum. Instagram gönderileri için arkadaşlarıyla poz verirken dudaklarını büzüyor ve birbirlerinin Gönülçelenler temalı eşyalarına bakıp çığlık atıyorlardı.

Etrafımdaki diğer kızlara bakınca sade tişörtüm ve converse ayakkabılarımla kendimi buraya ait değilmişim gibi hissettim. Elimle saçımın hâlini yoklayıp bu sabah taramadığıma pişman oldum. Bunun yerine saçımdaki açık mavi tutamı gösterecek şekilde atkuyruğu yapmıştım. Birkaç kız merakla bize bakıyordu ve abes hâlimle göze battığımdan mı yoksa Drew’u kestikleri için mi baktıklarını çözemiyordum. Kardeşlerimden farklı olmak benim için önemli olsa da kendimi etrafımdan bu kadar alakasız hissetmek hoşuma gitmiyordu. Kimsenin görmediğinden emin olmak için kalabalığa göz gezdirdikten sonra saçlarımı açıp parmaklarımla düzelttim. Başka kimsenin burnunda benimki gibi bir halka veya kulağında bir sürü piercing yoktu ama onları da çıkarmayacaktım.

Nihayet kapılar açıldığında östrojen dolu güruh kapılara hücum etmeye başladı. İçimden şükrederek kafamı hafifçe eğdim ama hissettiğim rahatlık uzun sürmedi. İçeri girdiğimizde, kocaman lobide kıvrılıp düğümlenen uzun kuyruğu gördüm. Biz en sonundaydık.

“Şaka mı yapıyorsun?” diye ciyakladım.

Drew bir şey söylemeye başladı ama kalabalıktan dalga dalga

yükselen gürültüyle sözü kesildi. Ellerimi kulaklarıma bastırarak yüzlerce hayranın birden yükselen çığlıklarını engellemeye çalıştım.

“Bayanlar, baylar!” diye megafonla anons etti bir adam. “Gönülçelenler için alkışları duyalım!”

Parmak uçlarımda durmama rağmen kargaşaya neden olan genç adamları göremiyordum. Görüş açımı engelleyen bir sürü kız önümde zıplıyordu.

Binanın ses sistemini yırtarcasına bir şarkı başladığında başka bir çığlık dalgası daha salonu titretti. Drew iPodunu cebinden çıkardı ve kulaklığını taktı. Çantamı kontrol ettiğimde kendiminkini bulamayacağımı bilerek homurdandım. iPodumu arabada bırakmışım ve Drew yüzümdeki panik dalgasını görünce sırtmaya başladı.

“Taş, kâğıt, makas?” diye sordum en sevimli surat ifademle.

“Seni duyamıyorum, Stella,” dedi sırtarak. “iPodumun sesi çok yüksek.”

Sesi yükseltti ve her ne dinliyorsa kafasıyla ritim tutmaya başladı. Yıkılmış bir hâlde gözlerimi kapadım. Günün geri kalanı berbat geçecekti.

Kafam kazan gibiydi. İki saat aralıksız devam eden dandik şarkı sözleri, çığlıklar ve salonun havasızlığı yüzünden beynim kafatasımın içinde patlıyor gibiydi.

Cara ve ben birçok açıdan birbirimize korkutucu derecede benziyorduk. Her ikimiz de *Friends* dizisinin her bölümündeki her bir sözü, diziyi kendimiz yazıp yönetmiş gibi alıntılatabilirdik. Dilimizi damağımıza yapıştırdığı için fıstık ezmesinden nefret ederdik ve ikimizin de hiç erkek arkadaşı olmamıştı.

Fakat eğer aramızda şaşırtıcı derecede büyük bir fark vardıysa o da müzik tercihlerimizdi. Drew ve ben imzalı bir fotoğraf için sırada dikilirken, Cara'nın Gönülçelenler'in neyini beğendiğini anlamıyordum. Drew'un yüzündeki bakıştan anladığım kada-

ryla o da aynı durumdaydı. iPodunun şarjı bir saat önce bitmişti, o yüzden şimdi ikimiz de işkence çekiyorduk.

“Cara evlatlık olmalı,” diye mırıldanmam Drew’u güldürdü.

“Tek yumurta ikizisiniz.”

“Bir şey değiştirmez,” dedim ve başımı iki yana salladım. “Yani, gerçekten mi? Cara nerede hata yaptı?”

“Sanırım Cara’nın hastanede arkadaşlık ettiği kızıdan dolayı.”

“Lösemili olan mı?”

“Evet, o. Kattaki herkes için karışık CD’ler hazırlamıştı.”

“Onu dava etmeliyiz.”

Drew güldü ve şakaklarını ovdu. “Gerçekten ama. Sanırım bu müzikal zıvalığa uzun süreli maruz kalmak beni etkilemeye başladı. Sıranın biraz daha hızlı ilerleyeceğini düşünmüştüm.”

“Gerçekten,” diye katıldım Drew’a.

Gönülçelenler’in yeni CD’si baştan sona tekrar edip duruyordu fakat şarkı her değiştiğinde yeni bir çığlık dalgası yükseliyordu. Bu noktada istesem, her şarkıya eşlik edebilirdim.

Önümdeki kız arkasını döndü. “Aman Tanrım! Bu onların en güzel şarkısı!” diye ciyakladı, bugün zaten bir milyon kere aynı şarkıyı dinlememiştir gibi. “Gönülçelenler’i çok seviyorum!”

Gözlerimi devirmemek için kendimi tuttum. Her şarkı onların en iyi şarkısı olmalıydı. Gözlerimi kapayarak derin bir nefes aldım. “Ne kadar yakınız?” diye sordum Drew’a onuncu kez. Hâlâ kuyruğun önünü göremiyordum ama yakın olmak zorundaydık. Eğer değilsek... Eh, bu işkenceye ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum. Boyu Cara’yla benden daha uzun olan Drew kalabalığın üstünden boynunu uzattı ve grubun oturduğunu düşündüğüm yöne doğru baktı.

Bana bakıp gülümsedi. “Sadece on dakika kalmış gibi görünüyor.”

“Ah, Tanrı’ya şükür!” Sırt çantama uzanıp kız kardeşime ait birkaç eşyayı çıkardım: bir Gönülçelenler CD’si, bir poster ve grubun turne tişörtü. Bu hediyeyle sevinçten çılgına dönmezse...

Dakikalar geçiyor, kuyruk yavaş yavaş ilerliyordu. Yaklaştık-

ça kalabalığın arasından grubu az da olsa daha sık görebilmeye başladım. İnsanlar fotoğraf çekerken flaşlar patlıyordu. Kısa bir süre sonra önümüzde sadece birkaç kişi kalmıştı. Masanın etrafını saran bir grup kız kenara çekildi ve...

Nihayet Gönülçelenler'i görebiliyordum. Masaya göz gezdirdim ve kalbim duracak gibi oldu.

Masada dört genç adam vardı. Sağ tarafta kaslı ve kısacık, koyu renk saçları olan yapılı biri oturuyordu. Sol kolunun üst tarafını halka şeklinde saran, birbirinin içine geçmiş siyah spirallerden oluşan bir dövmesi vardı. Onun yanında dağınık sarı saçlı ve kalın gözlüklü, uzun boylu biri oturuyordu. Üçüncüsü de sarışındı ama saçlarının yanları kazınmıştı ve her tutamın yerinde durması için jele bulanmıştı. Boynundan sarkan kulaklığıyla oynuyordu.

Gözlerimi yerinden uğratan sonuncu adamdı. Tanıdık dalgalı saçları ve öldürücü bir gülüşü vardı: Starbucks'taki çocuk. Ona bakarken yüzümün kızardığını hissediyordum. Posterini imzalarlarken bir hayranıyla konuşuyordu ve ardından masanın karşı tarafına uzanıp ona sarıldı. Kız uzaklaşırken gözlerinden süzülen yaşları görebiliyordum. Zihnim son sürat çalışıyordu. Kız kardeşimin en sevdiği grubun üyelerinden biriyle mi flört etmişim? Ünlü biriyle?

Sıra ilerlemeye başladığında onunla tekrar konuşmam gerekeceğini fark ettim. Beni gördüğünde ne yapacaktı? Hatırlayacak mıydı? *Elbette hatırlayacak*, dedim kendi kendime. Neredeyse beş dakika boyunca flört etmiştik ve içeceğimin parasını ödemiştik! Fakat düşününce, muhtemelen daha önce milyonlarca kızla flört etmişti. Avuçlarımın terlediğini hissedince ellerimi aceleyle tişörtümün arka tarafıyla sildim.

Beni hatırlamasını istemişiyordum. Ona bir sanat galerisini ziyaret etmek için Şikago'ya geldiğimi söylemişim, Gönülçelenler'le buluşmak için değil. Ondan imza istemek için önünde durduğumu gördüğünde muhtemelen gülecek ve benim de çılgın hayranlarından biri olduğumu düşünecekti.

“Küçük çocuklara benziyorlar,” dedi Drew beni düşüncele-
rimden sıyrarak. Gözlerimi genç adamdan ayırdım.

“Ne?” diye yanıtladım kalbim güm güm atarken.

“Grup, diyorum.” Drew bana eğlenerek baktı. “Sen iyi misin,
Stella? Rengin solmuş.”

“Ne?” dedim kendimi gülmeye zorlayarak. “Ben çok iyiyim.
Ve evet, haklısın; küçük çocuklar.” Kardeşim bir şeylerin ters git-
tiğini biliyormuş gibi bana bakıyordu, o yüzden espriyi devam
ettirdim. “Soldaki cılız çocuğu kastediyorum. On iki yaşından
daha büyük olamaz.”

Drew, bu sabah tanıştığım çocuğa bakarak gülümsedi. “Bil-
mem, bana on üç gibi göründü.”

Önümüzdeki kız yine arkasına döndü ama bu kez yüzünde
küçümseyen bakışlar vardı. “Oliver on sekiz yaşında. Onunla
alay etmeyi kesin. Bu hiç hoş değil.”

Oliver, diye düşündüm ismi zihnimde döndürerek. Birdenbire
onun neden bu kadar tanıdık geldiğini anladım. Cara'nın okudu-
ğu dergideki makalede adı geçen kişiydi, gönülleri çeldiğinden
bahsettikleri çocuk.

“Şaka yapıyorsun, değil mi?” diye yanıtladı Drew, ağzı açık
bir şekilde.

Kız bir elini beline koydu. “Şaka yapar gibi bir hâlîm mi var?”
Kardeşim cevap vermeyince kız devam etti. “Gönülçelenler şim-
diye kadarki en yetenekli grup ve Oliver olağanüstü. Aptalca dü-
şüncelerinizi kendinize saklayın.”

Drew birkaç saniye ağzı açık baktıktan sonra nihayet kendine
geldi ve kızıdan özür dileyerek beni şaşırttı. “Şey, Bayan Perry,”
diye başladı bakışlarını kızın gömleğine indirerek. Şöyle yazıyor-
du: Geleceğin Bayan Oliver Perry'si. “Sizi rahatsız ettiğim için
çok özür dilerim. Bir daha olmaz.”

“Benden özür dileme,” dedi kız ve Oliver'ı gösterdi. “Ondan
özür dile.”

“Sıradaki!” diye seslendi korumalardan biri. Kız arkasını dön-
dü ve yüzündeki küçümseyici ifade öyle büyük bir gülümsemeye

dönüştü ki canını acıtıyor olmalıydı. Şaşkınlık içinde gözlerimi kırıştırdım. Tartışma ânında sıranın önüne ne kadar yaklaştığımızı fark edememiştim. Bomboş midem tersine döndü.

“Drew, sanırım haklıydın,” dedim Cara’nın eşyalarını Drew’un kollarına bırakarak. “Kendimi kötü hissediyorum. Lavaboya gitmem gerekiyor.”

“Asla olmaz, Stella.” Kardeşim elini uzattı ve ben kaçmaya çalışırken tişörtümden yakaladı. “Bu işten kaçmıyorsun. İstersen grubun üstüne kus ama onların yanına tek başıma gitmeyi reddediyorum.”

Kollarımın titremeye başladığını, içime bir korku girdiğini hissediyordum. Oliver’la yüzleşmeme imkân yoktu. “Ama Drew...” diye sızlandım.

Drew bana kötü kötü baktı. “Bunu Cara için yapıyoruz.”

Dudağımı ısırđım. Drew haklıydı. Kız kardeşim gururumdan bir milyar kat daha önemliydi. İç çekerek başımı salladım. Sinir bozucu kız ve arkadaşları masadan uzaklaşırken nefesimi tuttum. Oksijen eksikliğinin sinirlerimi yatıştırmasını umuyordum.

Grup aniden ayağa kalktı ve sahneden inmeye başladı. “Hey, nereye gidiyorlar?” diye sordu Drew.

“Üzgünüm,” diye cevap verdi iriyarı bir koruma. “Gençler bugünkü işlerini bitirdiler. Yarınki konserleri için dinlenmeleri gerekiyor.”

Utancımı bir kenara bırakarak adama bağırdım. “Saatlerdir sırada bekliyoruz.”

“Evet, tıpkı arkanızdaki birçok insan gibi,” diye işaret etti. “Grup herkese yetişemez. Çok fazla hayranları var. Bir dahaki sefere iyi şanslar.”

“Ama ben kendim için gelmedim. Kız kardeşimin doğum günü hediyesi için buradayım. O...” Fakat söylemek üzere olduğum şeyin bir önemi yoktu. Gönülçelenler çoktan gitmişti.